

Arrest

nr. 210 340 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gelet op de terechtzitting van 7 september 2018, waarbij de verdere behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 21 september 2017.

1.2. Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Kirkuk (Centraal-Irak).

U zou begin 2015 met een kapperszaak zijn gestart. Na zes maand zou men een brief onder de deur van uw zaak hebben geschoven waarin stond aangegeven dat u met uw werk diende te stoppen omdat uw werk 'haram' was. U zou uw werk echter hebben verder gezet en zou een maand later een tweede brief hebben ontvangen met dezelfde inhoud maar in een ander handschrift. In eerste instantie besloot u uw werk verder te zetten, maar sloot uiteindelijk de zaak toch onder druk van uw oom en broer. Naast deze problematiek kende u ook een familiaal probleem. Zo zou u reeds in 2009 hebben getracht het hart te winnen van de dochter van een ver familielid in Suleimaniya. Zij zou uw liefde echter niet hebben beantwoord. Desalniettemin ging u verwoed verder met uw veroveringspogingen. Dit viel echter niet in goede aarde bij het meisje, noch bij de familie. In een laatste poging om met haar te praten zou u haar hebben gevolgd tot op de markt. Het meisje zou daarop huilend naar haar familie hebben gebeld en hen op de hoogte hebben gebracht van uw aanwezigheid aldaar. U zou opgebeld zijn geweest door haar familieleden en zou meteen terug zijn gekeerd naar Kirkuk. Vanuit Kirkuk zou u zijn vertrokken naar Erbil. U zou van uw familie hebben vernomen dat de familie van het meisje gewapend was en naar u op zoek.

Nadat u een visum voor Turkije bekwam verliet u eind september 2016 Irak. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk, kwam u op 10 juli 2017 aan in België.

U legt een kopie voor van de identiteitskaart van uw broer en twee aanbevelingsbrieven van Belgische vrienden.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Wat uw eerste problematiek betreft, namelijk dat u omwille van uw beroep als kapper werd gevisieerd door onbekenden en waarvan u overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt, dient te worden vastgesteld dat u geen enkel idee hebt uit welk hoek deze dreiging kwam (CGVS, pg.8). U geeft aan dat het mogelijks van IS, van Koerden, van Turkmene of eventueel wel van concurrerende kapperszaken zou kunnen zijn – het laatste acht u echter onwaarschijnlijk gezien het gering succes die uw kapperszaak boekte (CGVS, pg.8). Bovendien bleek dat u eveneens de dreigbrieven niet meteen als serieus beschouwde daar u zowel na de eerste dreigbrief als na de tweede dreigbrief verder ging met uw kapperszaak (CGVS, pg.8). Pas op aandringen van uw oom en uw broer besloot u anderhalve maand na de tweede dreigbrief uiteindelijk toch uw zaak te sluiten (CGVS, pg.7). Dient te worden opgemerkt dat indien deze onbekenden u daadwerkelijk zouden viseren, zij u niet zouden permitteren om tot tweemaal toe uw zaak verder te zetten en na de tweede bedreiging dit ook nog eens voor anderhalve maand. Bovendien bleek dat u tot een jaar na sluiting van uw zaak in Kirkuk bleef wonen en werken zonder dat er zich enige dreiging of gebeurtenis naar aanleiding van deze dreigementen voordeed. In deze kan er dus bezwaarlijk worden gesproken van een gegronde vrees voor vervolging.

Wat betreft uw tweede problematiek dient ten eerste te worden opgemerkt dat dit niet enkel een intra familiaal probleem betreft maar tevens ook een gemeenschapsrechtelijke zaak daar u zich gedurende zes jaar zou schuldig hebben gemaakt aan het lastig vallen van een meisje dat sinds 2009 weigerde op uw avances in te gaan (CGVS, pg.6). Dat u zich veroorloofde om haar op lasterlijke wijze te volgen tot aan de markt en haar op te wachten aan de universiteit dit terwijl zij u verschillende keren duidelijk maakte niets met u te willen en u daarom met haar familie in de problemen kwam die haar van u wouden beschermen, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een gegronde reden voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dit gezegd zijnde, dient overigens te worden opgemerkt dat aan de gevolgen van uw ongeoorloofde praktijken - namelijk dat de familie u naar het leven zou staan (CGVS, pg.10) – weinig geloof kan worden gehecht. Indien het daadwerkelijk gaat om een jeugdzonde zoals u het stelt en u spijt hebt van

uw praktijken (CGVS, pg.10), dient aldus de vraag te worden gesteld wat uzelf van initiatief hebt genomen om deze problematiek op te lossen zodat u zich zonder vrees opnieuw bij uw familie zou kunnen voegen en u niet noodgedwongen het land zou moeten verlaten. U geeft aan dat er niets meer te redden viel, dat u ongewenst was in de familie, er niemand voor u was, u niets meer kan doen en u nooit de kans zal worden gegeven om het op te lossen (CGVS, pg.9,10). Dit staat echter haaks op de Koerdische bemiddelingscultuur waarop u kunt steunen om deze conflicten tussen families op te lossen. U dan ook gevraagd naar deze bemiddeling, stelt u dat niemand voor u wil bemiddelen (CGVS, pg.10). Ten eerste dient hierin te worden opgemerkt dat de ernst van de zaak niet dermate hoog is dat deze onoplosbaar zou zijn. Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat uw familie meteen in de bres sprong om u te helpen Irak te verlaten (CGVS, pg.6), u nog goede contacten met hen onderhoudt (CGVS, pg.10) en zij voor 2016 reeds voor u zouden hebben bemiddeld in dezelfde zaak (CGVS, pg.9). Dat u deze zaak dan ook bestempeld als verloren, kan niet worden geloofd. Dat u ook vanuit Koerdistan geen moeite deed om dit probleem aan te pakken, eventueel middels betaling of boetedoening, maar meteen besloot om Irak te verlaten kadert evenmin in de situatie zoals u deze schetst.

Blijkt overigens dat u verschillende Europese landen aandeed alvorens in België asiel aan te vragen (CGVS, pg.3). Uit uw administratief dossier blijkt dat u zich gedurende 7 maand ophield in Frankrijk teneinde naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen reizen (gehoorverslag dd.16/08/2017, vraag 31). U vroeg er echter nooit bescherming aan (gehoorverslag dd.16/08/2017, vraag 31). Dat u eerst gedurende zeven maand uitzag naar alternatieve bestemmingen, doet volledig afbreuk aan de ernst van uw zelfverkleerde vrees. Als asielzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat u die bescherming zoekt, uw vrees onmiddellijk kenbaar maakt.

Uit bovenstaande blijkt dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie te kennen. Aldus kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Bovendien weet u ook niet aannemelijk te maken of u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en eventuele reisdocumenten. U voldoet echter niet aan deze plicht tot medewerking.

Uit uw verklaringen betreffende uw verblijf in Kirkuk blijkt dat u naar alle waarschijnlijkheid een periode in Kirkuk hebt verbleven. U legt echter geen enkel (identiteits)document voor dat aantoonbaar is dat u daadwerkelijk staat geregistreerd of waar u daadwerkelijk vandaan komt. Dit is voor u als Koerd met duidelijke connecties in Koerdistan en het gegeven dat u gemakkelijk heen en weer kon reizen (CGVS, pg.8,9)(zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) noodzakelijk voor de inschatting van uw mogelijke nood aan subsidiaire bescherming. U maakt het voor de asielinstanties onmogelijk vast te stellen of u rechtstreeks afkomstig bent uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of u niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat. Er kan van u als Irakees worden verwacht dat u hierover duidelijkheid verschaft. Zeker gezien het feit dat u in verschillende Europese landen verbleef zonder internationale bescherming aan te vragen alvorens u in België aankwam. Uw claim dat zowel uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs als paspoort werden afgenomen door de smokkelaar (CGVS, pg.4) – hetgeen in casu uiterst twijfelachtig is – kan geen gegronde reden vormen voor het niet bewijzen van uw identiteit of herkomst. U beschikt immers als Irakees over tal van andere mogelijkheden en documenten zijnde voedselrantsoenkaart, kieskaart, rijbewijs, woonstkaart... om op zijn minst enig begin van bewijs voor te leggen. De door u na het gehoor opgestuurde kopie van identiteitskaart van uw broer kan bezwaarlijk overtuigen daar het hier louter een kopie betreft van een identiteitsdocument dat aan uw broer zou toebehoren, niet kan worden nagegaan of dit daadwerkelijk uw broer betreft en een origineel van dit kopie niet volgde. Dat u nalaat aan te tonen wie u bent, waar u daadwerkelijk vandaan komt of waar u overal heeft verbleven alvorens naar Europa af te reizen doet het CGVS vermoeden dat u hierover bewust essentiële informatie achterhoudt. De twee aanbevelingsbrieven bevatten geen enkele informatie over uw daadwerkelijke herkomst of opeenvolgende verblijfplaatsen. De subsidiaire beschermingsstatus kan u bijgevolg vooralsnog niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens, van het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en ook een schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Wat betreft het eerste onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker in concreto uiteen:

"b. Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus

De verwerende partij weigert verzoekende partij als vluchteling te erkennen omdat de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten bezwaarlijk als een gegronde reden voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kunnen worden beschouwd. Dit is echter gebaseerd op een beoordelingsfout en een gebrek aan zorgvuldigheid. Verzoeker is een vluchteling en heeft nood aan bescherming in België.

- Bedreigingen ingevolge verzoeker' kapperszaak

Wat betreft verzoeker' eerste problematiek in Irak, wijst verzoeker erop dat hij de bedreigingen in het begin niet als serieus beschouwde precies omdat hij niet op de hoogte was van de identiteit en de beweegredenen van de bedreigers.

Verzoeker heeft zeker onvoorzichtig gereageerd maar men kan hen niet redelijk verwijten dat hij zijn net geopend kapperszaak zal dicht doen na een dreigbrief te krijgen die zelfs niet ondertekend was en waardoor verzoeker de motieven van de bedreigers niet kon begrijpen.

Dat verzoeker — in het begin — de dreigbrieven niet als serieus beschouwde is niet onredelijk. Het CGVS kan verzoeker' geloofwaardigheid niet verwerpen op basis van dit element.

- Intra-familiaal problemen

Wat betreft verzoeker' tweede problematiek, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de middelen had uitgeput om in Irak zijn probleem op te lossen.

Zoals hij aangaf tijdens het gehoor was er niemand in zijn familie die in zijn naam kon bemiddelen: "het was gedaan, het was bemiddeld, het was opgelost voor 2016 maar ik heb het weer gedaan? Ik was altijd ongewenst in de familie. Niemand had [B.] graag. Het was altijd [B.], iedereen was voor het meisje, maar niemand was voor mij." (CGVS gehoorverslag, pg. 9).

Zonder bemiddelaar was er trouwens geen bemiddelingsoplossing voor verzoeker.

In dit verband, moet worden benadrukt dat verwerende partij om de verklaringen van verzoekende partij op hun geloofwaardigheid te beoordelen enkel getoetst aan wat zij zelf redelijk en aannemelijk vindt met betrekking tot de 'koerdische bemiddelingscultuur'. Op de interne consistentie van de verklaringen is verwerende partij niet ingegaan, alhoewel de verzoeker' verklaringen coherent in hun geheel zijn.

Daarom werd verzoekende partij zijn geloofwaardigheid niet op een zorgvuldige manier beoordeeld. Dit wordt nog verzaamd door de samenwerkingsplicht in asielzaken die op verwerende partij rust. In het arrest C-277/11 van het Hof van Justitie van 22 november 2012 oordeelt het Hof in paragraaf 66: "Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procédure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker."

Wat betreft het tweede onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zet verzoeker in concreto uiteen:

“Verzoeker loopt in zijn regio van herkomst, Kirkut, een serieuze risico om blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van bovenvermelde bepaling.

Los van de vraag van de geloofwaardigheid of coherentie van verzoeker' asielrelaas, moet, in ieder geval, de objectieve risico die hij loopt in zijn streek van herkomst worden onderzocht. Inderdaad, zoals Uw Raad oordeelde in, inter alia, het arrest n° 36527 van 22 december 2009, de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielmotieven en relaas kan de fundamentele onderzoek naar de effectieve vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer niet verhullen.

- Verzoeker' afkomst uit Kirkut

Er werd in de bestreden beslissing geen beoordeling voor de nood aan internationaal bescherming verricht ten aanzien van Kirkut. Het CGVS vindt dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht omdat hij geen (identiteits)documenten heeft neergelegd. Daarom heeft het CGVS geen duidelijk beeld van waar het verzoeker daadwerkelijk vandaan is, wat noodzakelijk is voor de inschatting van verzoeker' mogelijke nood aan subsidiaire bescherming.

Nochtans, had verzoeker op correcte en afdoende manier op de vragen van het CGVS kunnen beantwoorden en zijn herkomst aannemelijk kunnen maken tijdens het gehoor (Gehoornota's CGVS, pg. 5-6). Illustratief ervan is verzoeker" omschrijving van zijn buurt die authentiek is en getuigd van een reële ervaring :

Als Ik Je zou zeggen waar ik woon, dan zou ik vb zeggen: Je komt van een brug, daarna kom je aan een splitsing waar de straat. Dit is eigenlijk gewoon dat u toont dat u werkelijk van daar bent, Vb als je van Panja Ali naar de citadel gaat, is het 20 min met de auto. Een uur te voet. Er is daar een wijk. Je hebt hier de hoofdstraat Er is geen brug over, ik steek de straat over zo. En via Qadissiya. het is een woonwijk.

Er ts niets te zien hier, het zijn gewoon huizen. Geen grote ziekenhuis ofzo. In Shorja heb je bijna alles maar in Qadissiya heb je bijna niets. In Shorja heb je de kantoren van de partijen. van KDP, PUK en Asayish. De andere kant van de citadel heb je de Tuseen wijk waar de Turkmeeen wonen. In Qadissiya is er een gemengde wijk van Koerden en Arabieren. 90% van Shorja zijn Koerden. Shorja heeft verschillende subwijken. Vb Rashi Dawa. Het sportstadion is in Rashi Dawa. In Panja Ali heb je de imam rnoskee.

Abdullah rnoskee. Hero park. Koerdistan paie is aan de straat Appartementsgebouwen hier met 240 appartementen van Panja Ali. De rnoskee van Imam Ahmed. De rotonde van Panja Ali. Mijn zaak heet 'style', (Gehoornota's CGVS, pg. 6)

Na een paar vragen tijdens zijn gehoor op 21 september 2017 bleek het duidelijk dat verzoeker inderdaad afkomstig was uit Kirkut en werd hen dan geen bijkomende vragen gesteld (Zie gehoornota's CGVS, pg. 5-6).

Aan de hand van zijn verklaringen heeft verzoeker zijn streek van herkomst wel aannemelijk gemaakt. In de bestreden beslissing werd overigens uitdrukkelijk erkend dat "(er) blijkt naar aile waarschijnlijkheid (dat u) een periode in Kirkut hebt verbleven".

Aangezien verzoeker' verklaringen omtrent zijn herkomst coherent zijn, had verwerende partij aan verzoeker niet kunnen verwijten dat hij geen documenten neerlegt die, in ieder geval, slechts een ondersteunende functie zouden kunnen krijgen.

Het is op z'n minst verrassend dat verwerende partij zulke belang hecht aan documenten daar het CGVS herhaaldelijk verklaart in zijn beslissingen aangaande Irakese asielzoekers dat de bewijswaarde van Irakese documenten relatief is omwille van gangbare corruptie en vervalsingspraktijken.

Het gebreke aan (identiteits)documenten is niet voldoende om verzoeker' afkomst uit Kirkut, die hij nochtans op afdoende manier aannemelijk heeft gemaakt aan de hand van coherente verklaringen, te verwerpen.

- Reëel risico op ernstige schade in Kirkut

Verzoeker loop een serieuze risico om blootgesteld te worden aan ernstige schade indien hij moet terugkeren naar Kirkut, zijn streek van herkomst.

Kirkuk is een etnisch gemengde stad in het noorden van Irak. Het gebied is rijk aan olie en gas, wat de inzet vormt van aanvaringen tussen de Iraakse regering en de plaatselijke Koerdische bevolking. Deze elementen hebben voor heel wat onveiligheid gezorgd in dit gebied.

Blijkens een rapport van OFPRA, is het conflict sinds 2014 aan het verzanden in Kirkuk:

« Pour autant, si à partir de mi-juin 2014 un calme nouveau règne sur la ville, dans la région les tensions n'ont pas entièrement disparu et des escarmouches ponctuelles continuent de se produire. »

(OFPRA, Note, Irak : Le gouvernorat et la ville de Kirkouk, Ofpra, 18.01.2016, stuk 5)

Niettegenstaande de overwinning van de Irakese leger in oktober 2017, is de situatie nog erg onstabiel :

"Despite its libération months ago, the former Daesh-stronghold of Hawija and the nearby areas are still under the control of the militants who have been carrying out deadly attacks almost daily on the city of Kirkuk and its outskirts, security and local officials have told Arab News."

(Persbericht Arabnews, "Kirkuk still under fire from Daesh", dd 26.12.2017, stuk 3)

Recent werden er nog terreuraanslagen gepleegd in deze regio:

Op 5 november 2017 werden er twee zelfmoordaanslagen gepleegd door IS die aan 5 mensen het leven heeft gekost. Er vielen ook meer dan 50 mensen gewond.

Op 21 november 2017 zijn er 24 doden gevallen en meer dan 40 gewond geraakt in een zelfmoord-aanslag in de stad van Tuz Khurmatu, in het Zuiden van Kirkut;

Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat er duizenden binnenlandse ontheemden ('internally displaced people') en vluchtelingen zijn in Kikuk wat de veiligheidssituatie negatief kan beïnvloeden:

" Authorities in Kirkuk are concerned that many internally displaced Iraqis who sought shelter in the past few years are now refusing to leave despite their areas being free from ISIS, saying that their presence is creating a burden on the city's infrastructure and at times pose a security threat."

Dat asielzoekers afkomstig uit Kirkut de subsidiaire beschermingsstatus worden erkend heeft de Protection Officer tijdens het gehoor ook bevestigd: "ik leg uit dat er SB bestaat voor Kirkut, juist omwille van die reden, dat de situatie is gekend" (Gehoornota's CGVS, pg. 7).

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker — door zijn loutere aanwezigheid — in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in Irak (Kirkuk) een serieuze risico loopt voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet."

Ter ondersteuning van zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- persbericht Arabnews, "Kirkuk still under fire from Daesh", dd 26.12.2017;
- persbericht RUDAW, dd 23.06.2017;
- OPFRA-rapport.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Ter terechtzitting van 21 september 2018 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw elementen:

- zijn identiteitsdocument en dat van zijn broer met vertalingen;
- attest van gesloten centrum dat originele documenten niet vrijgegeven mogen worden en dat het document van verzoeker een origineel betreft.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart een Iraaks staatsburger te zijn en een soenniet van Koerdische origine uit Kirkuk (Centraal-Irak). Verzoeker verklaart te worden gevisieerd door onbekenden omwille van zijn beroep als kapper. Verder verklaart verzoeker dat hij wordt gezocht door de familie van een meisje op wie hij verliefd was en dat hij zou hebben lastig gevallen.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd om zijn vluchtrelaas te staven. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn opdat – in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst– een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich steunt om tot dit besluit te komen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift echter niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Wat betreft de beoordeling door de commissaris-generaal van verzoekers eerste problematiek (bedreigingen omwille van zijn kappersberoep), argumenteert verzoeker dat zijn geloofwaardigheid niet kan worden verworpen louter op basis van de vaststelling dat hij de bedreigingen in het begin niet als serieus opnam, hetgeen hij niet als onredelijk beschouwt.

Verzoeker gaat echter uit van een verkeerde lezing van de motieven in de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de eerste problematiek niet wordt weerhouden als een gegronde vrees voor vervolging omwille van verschillende vaststellingen die de commissaris-generaal maakt. Met name stelt hij vast dat:

- er geen enkel begin van bewijs voorligt van de bedreigingen;
- verzoeker heeft geen enkel idee uit welke hoek deze bedreiging kwam;
- indien onbekenden hem daadwerkelijk zouden viseren, zij verzoeker niet zouden toelaten om tot tweemaal toe zijn zaak verder te zetten en na de tweede bedreiging dit ook nog eens voor anderhalve maand;
- verzoeker bovendien tot een jaar na de sluiting van zijn zaak in Kirkuk bleef wonen en werken zonder dat er zich enige dreiging of gebeurtenis naar aanleiding van de dreigementen voordeed.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststellingen niet concreet betwist of weerlegt, zodat ze onverminderd gehandhaafd blijven.

Wat betreft de beoordeling door de commissaris-generaal van verzoekers tweede problematiek (gezocht door de familie van een meisje dat hij lastig viel), argumenteert verzoeker dat hij alle middelen had uitgeput in Irak en dat niemand meer voor hem wilde bemiddelen zodat er geen bemiddelingsoplossing meer voor hem was.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de tweede problematiek niet wordt weerhouden als een grond om de vluchtelingenstatus te erkennen omwille van twee vaststellingen, met name stelt de commissaris-generaal vast:

- "Wat betreft uw tweede problematiek dient ten eerste te worden opgemerkt dat dit niet enkel een intra familiaal probleem betreft maar tevens ook een gemeenschapsrechtelijke zaak daar u zich gedurende zes jaar zou schuldig hebben gemaakt aan het lastig vallen van een meisje dat sinds 2009 weigerde op uw avances in te gaan (CGVS, pg.6). Dat u zich veroorloofde om haar op lasterlijke wijze te volgen tot aan de markt en haar op te wachten aan de universiteit dit terwijl zij u verschillende keren duidelijk maakte niets met u te willen en u daarom met haar familie in de problemen kwam die haar van u wouden beschermen, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een gegronde reden voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève."

en:

- "Dit gezegd zijnde, dient overigens te worden opgemerkt dat aan de gevolgen van uw ongeoorloofde praktijken - namelijk dat de familie u naar het leven zou staan (CGVS, pg.10) – weinig geloof kan worden gehecht. Indien het daadwerkelijk gaat om een jeugdzonde zoals u het stelt en u spijt hebt van uw praktijken (CGVS, pg.10), dient aldus de vraag te worden gesteld wat uzelf van initiatief hebt genomen om deze problematiek op te lossen zodat u zich zonder vrees opnieuw bij uw familie zou kunnen voegen en u niet noodgedwongen het land zou moeten verlaten. U geeft aan dat er niets meer te redden viel, dat u ongewenst was in de familie, er niemand voor u was, u niets meer kan doen en u nooit de kans zal worden gegeven om het op te lossen (CGVS, pg.9,10). Dit staat echter haaks op de Koerdische bemiddelingscultuur waarop u kunt steunen om deze conflicten tussen families op te lossen. U dan ook gevraagd naar deze bemiddeling, stelt u dat niemand voor u wil bemiddelen (CGVS, pg.10). Ten eerste dient hierin te worden opgemerkt dat de ernst van de zaak niet dermate hoog is dat deze onoplosbaar zou zijn. Ten tweede blijkt uit uw verklaringen dat uw familie meteen in de bres sprong om u te helpen Irak te verlaten (CGVS, pg.6), u nog goede contacten met hen onderhoudt (CGVS, pg.10) en zij voor 2016 reeds voor u zouden hebben bemiddeld in dezelfde zaak (CGVS, pg.9). Dat u deze zaak dan ook bestempeld als verloren, kan niet worden geloofd. Dat u ook vanuit Koerdistan geen moeite deed om dit probleem aan te pakken, eventueel middels betaling of boetedoening, maar meteen besloot om Irak te verlaten kadert evenmin in de situatie zoals u deze schetst."

De Raad stelt vast dat verzoeker geheel niet ingaat op de eerste vaststelling en wat betreft de tweede vaststelling zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, hetgeen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar de verzoeker casu in gebreke blijft.

Verzoeker voert nog aan dat zijn verklaringen voor wat betreft hun geloofwaardigheid enkel werden getoetst aan de "Koerdische bemiddelingscultuur" en niet aan hun interne consistentie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet concreet betwist dat zijn verklaringen haaks staan op de Koerdische bemiddelingscultuur. Bovendien blijkt dat zijn verklaringen niet intern consistent zijn, in tegenstelling tot wat hij beweert. Waar verzoeker enerzijds volhoudt dat niemand voor hem wilde bemiddelen, blijkt anderzijds dat zijn familie voor hem in de bres is gesprongen om hem te helpen Irak te verlaten, dat hij

nog goede contacten met hen onderhoudt en dat zij voor 2016 ook voor hem bemiddeld hebben in dezelfde zaak (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag van 21 september 2017, p. 6, 9 en 10). De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat verzoekers gebrek om het probleem aan te pakken, eventueel middels betaling of boetedoening, evenmin kadert in de situatie zoals hij deze schetst.

Ten slotte brengt verzoeker niets in tegen volgende deugdelijke vaststelling: *“Blijkt overigens dat u verschillende Europese landen aandeed alvorens in België asiel aan te vragen (CGVS, pg.3). Uit uw administratief dossier blijkt dat u zich gedurende 7 maand ophield in Frankrijk teneinde naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen reizen (gehoorverslag dd.16/08/2017, vraag 31). U vroeg er echter nooit bescherming aan (gehoorverslag dd.16/08/2017, vraag 31). Dat u eerst gedurende zeven maand uitzag naar alternatieve bestemmingen, doet volledig afbreuk aan de ernst van uw zelfverkleerde vrees. Als asielzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat u die bescherming zoekt, uw vrees onmiddellijk kenbaar maakt.”*

2.4.2.3. De Raad besluit dat het geheel van bovenvermelde vaststellingen onverminderd overeind blijft. De omstandige motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien haalt verzoeker geen voldoende zwaarwichtige elementen aan die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

Aldus is niet voldaan aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. De Raad herinnert eraan dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt de nodige elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, en dit eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Het bepalen van de werkelijke herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Iraakse nationaliteit niet wordt getwijfeld, maar dat verzoekers werkelijke streek van herkomst niet kan worden vastgesteld omdat verzoeker dit onmogelijk maakt.

De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt: *“Uit uw verklaringen betreffende uw verblijf in Kirkuk blijkt dat u naar alle waarschijnlijkheid een periode in Kirkuk hebt verbleven. U legt echter geen enkel (identiteits)document voor dat aantoonbaar is dat u daadwerkelijk staat geregistreerd of waar u daadwerkelijk vandaan komt. Dit is voor u als Koerd met duidelijke connecties in Koerdistan en het gegeven dat u gemakkelijk heen en weer kon reizen (CGVS, pg.8,9)(zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) noodzakelijk voor de inschatting van uw mogelijke nood aan subsidiaire bescherming. U maakt het voor de asielinstanties onmogelijk vast te stellen of u rechtstreeks afkomstig bent uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of u niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat. Er kan van u als Iraakees worden verwacht dat u hierover duidelijkheid verschaft. Zeker gezien het feit dat u in verschillende Europese landen verbleef zonder internationale bescherming aan te vragen alvorens u in België aankwam. Uw claim dat zowel uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs als paspoort werden afgenomen door de smokkelaar (CGVS, pg.4) – hetgeen in casu uiterst twijfelachtig is – kan geen gegronde reden vormen voor het niet bewijzen van uw identiteit of herkomst. U beschikt immers als Iraakees over tal van andere mogelijkheden en documenten zijnde voedselrantsoenkaart, kieskaart, rijbewijs, woonstkaart... om op zijn minst enig begin van bewijs voor te leggen. De door u na het gehoor opgestuurde kopie van identiteitskaart van uw broer kan bezwaarlijk overtuigen daar het hier louter een kopie betreft van een identiteitsdocument dat aan uw broer zou toebehoren, niet kan worden nagegaan of dit daadwerkelijk uw broer betreft en een origineel van dit kopie niet volgde. Dat u nalaat aan te tonen wie u bent, waar u daadwerkelijk vandaan komt of waar u overal heeft verbleven alvorens naar Europa af te reizen doet het CGVS vermoeden dat u hierover bewust essentiële informatie achterhoudt. De twee aanbevelingsbrieven bevatten geen enkele informatie over uw daadwerkelijke herkomst of opeenvolgende verblijfplaatsen. De subsidiaire beschermingsstatus kan u bijgevolg vooralsnog niet worden toegekend.”*

De commissaris-generaal verwijt verzoeker aldus geen begin van bewijs van identiteit te hebben waarmee hij aantoonbaar is en waar hij daadwerkelijk vandaan komt. De commissaris-generaal neemt aan dat verzoeker een periode in Kirkuk heeft verbleven maar neemt niet aan dat Kirkuk zijn werkelijke streek van herkomst is aangezien hij daartoe geen begin van bewijs voorlegt. De kopie van het identiteitsdocument van verzoekers broer wordt door de commissaris-generaal niet overtuigend geacht bij gebrek aan bewijswaarde.

2.5.2.2. Tijdens de terechtzitting van 7 september 2018 stelt verzoeker, die inmiddels al maanden in het gesloten centrum van Merksplas wordt vastgehouden, dat hij aan zijn voormalige advocaat wel degelijk originele identiteitsdocumenten heeft overgemaakt, zowel van hemzelf als van zijn broer. Deze zouden zich nu bevinden in het gesloten centrum van Merksplas.

De verwerende partij bevestigt dat Kirkuk een streek is waarvoor subsidiaire bescherming wordt verleend. Gelet op verzoekers opsluiting met het oog op een mogelijke repatriëring, acht de Raad het noodzakelijk om de verdere behandeling van het beroep uit te stellen naar 21 september 2018 om klaarheid te scheppen in de identiteit en werkelijke streek van herkomst van verzoeker. Verzoeker wordt verzocht om uiterlijk tegen die datum de originele en vertaalde stukken bij te brengen. Verwerende partij heeft hiertegen tegen geen bezwaar.

2.5.2.3. Tijdens de terechtzitting van 21 september 2019 legt de raadvrouw van verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer.

Deze aanvullende nota bevat kopieën van de identiteitskaarten van verzoeker en zijn broer met vertaling. Uit de vertaling van verzoekers identiteitskaart blijkt dat dit een hernieuwde identiteitskaart betreft, uitgegeven te Kirkuk op 16 juni 2013. Als geboorteplaats en plaats van inschrijving wordt eveneens Kirkuk vermeld. Ook de identiteitskaart van verzoekers broer blijkt een hernieuwde identiteitskaart zijn, uitgegeven te Kirkuk op 21 augustus 2006. Ook hier wordt als geboorteplaats en plaats van inschrijving Kirkuk vermeld.

In de aanvullende nota wordt vermeld dat verzoeker heeft geprobeerd om toestemming te krijgen om de originele documenten aan de Raad voor te leggen, maar dat dit door het gesloten centrum niet werd toegelaten. De aanvullende nota bevat een verklaring van de centrumdirecteur van het gesloten centrum van Merksplas van 11 september 2016 aangaande verzoekers documenten in het centrum. De centrumdirecteur bevestigt dat verzoeker *“Irakese identiteitsdocumenten in het centrum te Merksplas heeft”*. Hij wijst er evenwel op dat *“Conform artikel 14 van het KB 02/08/2002 moeten alle documenten die nuttig kunnen zijn voor de identificatie en behandeling van het administratief dossier van de bewoner, voor de duur van zijn verblijf in het centrum in bewaring genomen worden. De bewoner mag deze documenten inzien en kan op eigen verzoek een kopie ervan behouden, tenzij er is vastgesteld dat deze documenten vals of vervalst zijn.”*

In de aanvullende nota wordt gesteld *“Gelet op het feit dat deze documenten niet vals zijn, mocht verzoeker een kopie ervan krijgen.(...) Verzoeker bewijst zijn Irakese nationaliteit en dat hij van Kirkuk afkomstig is.”*

Tijdens de terechtzitting benadrukt de raadvrouw van verzoeker dat de originele identiteitsdocumenten dus in het bezit zijn van het gesloten centrum te Merksplas en dat deze authentiek zijn, zoniet zou het gesloten centrum deze niet bijhouden.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker blijkbaar al het mogelijke heeft gedaan om de gevraagde identiteitsdocumenten in handen te krijgen en deze aan de Raad voor te leggen. Hij wordt echter door geldende regelgeving verhinderd om de gevraagde originele documenten voor te leggen aan de Raad die klaarheid kunnen scheppen over zijn identiteit en in het bijzonder zijn werkelijke streek van herkomst, omdat deze documenten *“nuttig kunnen zijn voor de identificatie en behandeling van het administratief dossier van de bewoner”* en dus *“voor de duur van zijn verblijf in centrum in bewaring genomen worden”*. Deze regelgeving verhindert de Raad heden de facto om de authenticiteit en bewijswaarde van de identiteitsdocumenten na te gaan.

De verwerende partij voert tijdens de terechtzitting nog aan dat de kopieën van de voorgelegde identiteitsdocumenten enkel een momentopname betreffen, met name de periode 2006 en 2013. Ze tonen niet aan dat verzoeker recent en rechtstreeks afkomstig is uit Kirkuk. Te dezen merkt de Raad op dat de commissaris-generaal op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt echter niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren *“rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient.

Gelet op het gegeven dat subsidiaire bescherming wordt toegekend aan personen afkomstig uit Kirkuk, oordeelt de Raad dat in deze omstandigheden het gegeven dat verzoeker enkel kopieën kan neerleggen van zijn identiteitsdocumenten, heden niet tegen hem kan worden aangewend.

De Raad is van oordeel dat verzoeker heden nieuwe elementen voorlegt met betrekking tot zijn werkelijke streek van herkomst die verder grondig onderzoek behoeven.

Verwerende partij geeft aan dat er misschien een mogelijkheid is om tijdens een volgend gehoor in het gesloten centrum inzage te vragen van de identiteitsdocumenten die het gesloten centrum in bewaring heeft.

De Raad hoopt dan ook op een pragmatische houding van alle betrokkenen zodat de geldende regelgeving inzake de vasthouding van illegaal verblijvende vreemdeling een efficiënte uitvoering van het asiel- en terugkeerbeleid niet verhindert.

2.5.2.3. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES